

Najvyšší súd

Slovenskej republiky

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **V. V.**, bývajúceho v , L., zastúpeného JUDr. I. G., advokátom v P., proti odporcovi **H. B., a. s.** , so sídlom v H., **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 11 C 170/1997, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 28. apríla 2011 sp. zn. 19 Co 312/2009, takto

r o z h o d o l:

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prievidza rozsudkom z 20. augusta 2009 č. k. 11 C 170/1997 – 195 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 773, 65 € s úrokom z omeškania ročne 22 % zo sumy 178, 85 € od 1. 7. 1995 do zaplattenia, 17, 6 % zo sumy 341, 50 € od 1. 5. 1997 do zaplattenia a 15, 5 % zo sumy 253, 30 € od 1. 1. 2002 do zaplattenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti návrh zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. Účastníkom konania uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu trovy štátu každému vo výške 318,66 € a odporcovi súdny poplatok 30, 95 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru ,že nárok navrhovateľa titulom náhrady za stratu na zárobku je dôvodný, lebo za škodu vzniknutú pracovným úrazom zodpovedá odporca. V zmysle súdom pripustenej (čl. 125) zmeny návrhu

[výška navrhovateľom uplatneného nároku predstavovala 616 358 Sk (20 459,34 €). Súd však vyhovel návrhu len čiastočne (za obdobia v odôvodnení rozsudku špecifikované), pričom prihliadol aj na námietku premlčania vznesenú odporcom] a návrh vo zvyšku (ako rozdiel medzi uplatňovanou sumou 20 459, 34 € a priznanou sumou 773,65 €) zamietol. O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, o trovách konania podľa § 142 ods. 2 O. s. p, o trovách štátu podľa § 148 ods. 1 O. s. p. a o súdnom poplatku podľa § 4 ods. 2 písm. d/ v spojení s § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Z. z. o súdnych poplatkoch.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie navrhovateľa rozsudkom z 28. apríla 2011 sp. zn. 19 Co 312/2009 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej (zamietajúcej) časti potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1, 2 O. s. p.). Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Uviedol, že v konaní nebolo sporné, že navrhovateľ ako zamestnanec odporcu utrpel 21. 9. 1987 pracovný úraz, za škodu ktorého vzniknutou zodpovedá odporca. K ukončeniu práceneschopnosti navrhovateľa došlo k 1. 9. 1988 a správne potom prvostupňový súd nárok uplatnený navrhovateľom za obdobie od 1. 9. 1994 do 31. 3. 2002 posudzoval podľa Zákonníka práce (zákona č. 65/1965 Zb.) platného k tomuto dátumu a nárok od 1. 4. 2002 do 31. 12. 2003 podľa Zákonníka práce účinného od 1. 4. 2002. Teda v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, s jeho rozsiahlym odôvodnením, na ktoré v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. v podrobnostiach poukázal. Námietky navrhovateľa týkajúce sa námietky premlčania vznesenej odporcom, výpočtu priemernej mesačnej mzdy rozhodnej pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku, ako aj povinnosti zaplatiť trovy štátu vyhodnotil za nedôvodné. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu (ako aj rozsudku súdu prvého stupňa) podal dovolanie navrhovateľ. Navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie okresnému súdu. Namietal odňatie mu možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) spočívajúcim v tom, že súd pre nesprávny právny záver týkajúci sa premlčania nároku nevykonal ním navrhnuté dôkazy. Namietal tiež nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu.

Odporca vo vyjadrení k dovolaniu považoval námietky navrhovateľa za irelevantné a rozhodnutia súdov nižších stupňov za vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4.

Dovoláním navrhovateľa nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil prípustnosť dovolania. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd odchýlil a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta prvá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom je vydané, je postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad

rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Navrhovateľ existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Navrhovateľ namietal , že konanie je zaťažené procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.. Teda, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom .

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. , je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníma možnosť konať pred súdom a uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že k odňatiu možnosti konať pred súdom malo (podľa názoru navrhovateľa) dôjsť nesprávnym právnym posúdením veci z dôvodu nevykonania ním navrhnutého dokazovania a nepreskúmateľnosťou odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv účastníka konania nie je postupom, ktorým súd odníma účastníkovi možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O. s. p.). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia (pozri aj rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a pod č. 125/1999).

Rovnako nemožno vidieť dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. v právnych záveroch, ku ktorým dospel odvolací súd v napadnutom rozsudku (zhodných s právnymi závermi súdu prvého stupňa). Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nezakladá dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., pretože súd rozhodovaním neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné právo účastníka. Či už teda súd napadnuté rozhodnutie založil na správnom alebo nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací súd napadnutý rozsudok z tohto aspektu neposudzoval), nezaťažil konanie tzv. zmätočnosťou.

Pokiaľ navrhovateľ namietal nepreskúmateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu treba uviesť, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami , argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak)

s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/2005). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument uvedený v opravnom prostriedku, ale iba na tú, ktorá má rozhodujúci význam pre rozhodnutie o dovolaní (II. ÚS 78/2005). Zo spisu pritom vyplýva, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, vysvetlil, čoho sa navrhovateľ domáhal a čím argumentoval v odvolacom konaní, ako sa k odvolaniu vyjadril odporca, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery zhodné so závermi súdu prvostupňového súdu, s ktorými sa dovolací súd z hľadiska ich vecnej správnosti nezaoberal. Možno preto konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa náležitosti odôvodnenia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p.

Navyše treba uviesť, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia je konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považovaná za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., teda nie vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (pozri R 111/1998). Takáto procesná vada je relevantným dovolacím dôvodom (ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), sama osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p., ani z ustanovenia § 237 O. s. p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa v súlade s § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol.

Dovolací súd nepriznal v dovolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov konania, pretože mu žiadne trovy v tomto konaní nevznikli (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. septembra 2011

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť :

Hrčková Marta